

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de Casație și Justiție, s. I-a: *Ministerul Domeniilor cu Obștea locuitorilor improprietăriți din comuna Boanta.*

Idem: *Elena Constantin Popa Burcă, personal și ca moștenitoare a def. său soț Constantin Popa Burcă și ca procuratoare a fiilor def. său soț cu Teodor Costin.*

Curtea de apel din Galați s. I-a: *I. E. Guehoff în calitate de legatar universal al averii def. Evloghie Gheorghieff cu O. I. Vulcoff, Ch. Vulcoff și alții.*

Raportul d-lui Președinte al Trib. Vâlcea cu No. 32506 din 1901, adresat d-lui Ministru al Justiției, relativ la modificările unor texte din noul Cod de Procedură civilă.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 22 Maiu 1901

Președenția D-lui A. L. GIANNI, Consilier

Ministerul Domeniilor cu Obștea locuitorilor improprietăriți din comuna Boanta

Acțiune.— Dacă reclamantul poate să-și modifice acțiunea la prima instanță.— Până când și-o poate modifica.

Reclamantul poate la prima instanță, să-și modifice acțiunea sa înainte de a se da hotărîrea.

Decisiunea 223/901.— Casată decizia Curței de apel din Craiova, secția I, No. 92/99, după recursul făcut de Ministerul Domeniilor în proces cu Obștea locuitorilor improprietăriți din comuna Boanta.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier Gr. M. Buiuciu;

Pe d-nii avocați Dobrescu, din partea Statului în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii avocați Georgescu și Comănescu, din partea Obștei în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Exces de putere și violarea art. 69 al. c din Procedura civilă.

«Statul a făcut o acțiune contra locuitorilor improprietăriți din cătunul Boanta pentru a-și restitui o porțiune de pământ de 6 pogoane și 684 stj. patrați rezervat pe seama Statului; a cerut în același timp ca în cazul când porțiunea ce reclamă și care era pământ

de grădinării nu s'ar putea restitui pentru că bine s'a dat prin delimitare, atunci să se condamne locuitorii a da această porțiune de teren în altă parte. Curtea din Craiova adoptând motivele tribunalului și respingând cererea comite un exces de putere și violează articolul sus citat, de oare-ce obiectul acțiunii noastre era bine determinat, porțiunea de teren de 6 pogoane și 684 stj. p., ce se deține mai mult, fie în localitatea arătată fie în altă parte; contra dispozițiilor acestui articol raționează Curtea când zice că trebuie să facem o deosebită acțiune, căci până la pronunțarea hotărîrii partea are dreptul a-și determina obiectul acțiunii ceea ce noi am făcut».

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că Statul cerând ca locuitorii improprietăriți conform legii din 1864 pe moșia Boanta, să-și delase în stăpânirea sa un loc de grădinărie însemnat pe plan cu litera U și V, în întindere de 6 pogoane și 684 stj. pătrați, atât trib. de Romanați cât și Curtea din Craiova au respins acțiunea, pe motiv că față de hotărîrea unui super arbitru numit conform legii rurale, acest loc fiind atribuit locuitorilor în schimbul unui alt loc ce Statul va avea a lua la un capăt al moșiei, este autoritate de lucru judecat, iar în ce privește cererea subsidiară făcută de Stat de a i se da prisosul de 6 pogoane și 684 stj. pătrați ce locuitorii posedă mai mult, o respinge, de oare-ce această cerere trebuie să facă obiectul unei proces deosebite;

Considerând că este constant că Statul prin concluziunile ce a pus dinaintea primei instanțe, înainte de închiderea debaterilor, și-a modificat acțiunea, cerând aceiași întindere de pământ în altă parte;

Considerând că o acțiune făcută înaintea tribunalului se poate în instanță, înainte de a se da hotărîrea, modifica, căci nici o dispoziție din lege nu împiedică pe reclamant de la aceasta;

Că, prin urmare, Statul fiind în drept a-și modifica acțiunea, Curtea din Craiova prin decisiunea supusă recursului numai prin exces de putere s'a refuzat de a judeca acțiunea ast-fel modificată, trimițând pe Stat a intenta o acțiune pe cale principală;

Că dar motivul e întemeiat și cătă a fi admis;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 23 Maiu 1901

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Elena Constantin Popa Burcă, personal și ca moștenitoare a def. său soț Constantin Popa Burcă și ca procuratoare a fiilor def. său soț cu Teodor Costin.

Acțiune în revendicare. — Nepronunțarea judecății asupra unor acte.— Omisiune esențială.— Casare.

Intr'o acțiune de revendicare, nepronunțarea judecății asupra unor acte prezentate de revendicant și prin care tindea a dovedi dreptul său de proprietate a-

supra imobilului revendicat, acte ce ar fi putut schimba soluția procesului dacă din ele ar fi reeșit acea dovadă, constituie o omisiune esențială care atrage casarea hotărîrii.

Decisiunea 226/901.— Casată sentința tribunalului Neamț No. 103/99 în urma recursului făcut de Elena Constantin Popa Burcă în proces cu Teodor Costin.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier I. Duca;

Pe d. avocat G. Chiru în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat I. Nădejde în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului II de casare:

«Omisiune esențială și în special violarea aliniatului 5 de sub art. 123 din Pr. civ., fiind că tribunalul nu face nici o mențiune în dispozitivul sentinței sale despre actele pe care le-am produs în instanța de apel și care nu erau produse la prima instanță, ci se mărginește pur și simplu a zice «tribunalul adoptând în fapt și în drept motivele din Cartea apelată, cată a respinge apelul» fără de a se pronunța prin nimic asupra validității actelor menționate în practica sentinței».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că recurenta Elena Constantin Popa Burcă a chemat în judecată pe Teodor Costin pentru ca acesta să fie obligat să-i lase în stăpânire un imobil situat în orașul Piatra, rămas ei și copiilor ei moștenire de la soțul său Constantin Popa Burcă;

Că judele de ocol respingându-i acțiunea ca nedovedită, dânsa a făcut apel și înaintea tribunalului a invocat, în dovedirea acțiunii sale, pe lângă actele invocate la judele de ocol, două acte: unul întărit de tribunalul județului Neamț sub No. 21 și 58 din anii 1847 și 1848 și unul din 14 Iulie 1865, întărit de primăria orașului Piatra sub No. 1237, acte găsite cu ocazia inventarierei averii rămase pe urma defunctului Lupu Opincaru, pe care l'a moștenit Constantin Burcă;

Că tribunalul, adoptând motivele de drept și de fapt din cartea de judecată apelată, respinge apelul fără a cerceta și discuta actele depuse de apelantă și pe care dânsa nu le prezentase și la judecătorul de ocol;

Considerând că omisiunea ce tribunalul face de a se pronunța asupra actelor prezentate de apelantă, este esențială, întru cât cercetarea și discutarea acelor acte putea schimba soluțiunea procesului, dacă din ele ar fi reeșit dovada că imobilul revendicat de recurentă în numele său și al copiilor săi a fost al decedatului său soț;

Că prin urmare motivul invocat este întemeiat și ca atare are a fi admis.

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta cele-lalte motive invocate, Curtea, admite de întemeiat motivul al II-lea și casează sentința, etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția I

Audiența de la 1 Decembrie 1900

Președenția D-lui G. C. SIȘMAN, Prim Președinte.

I. E. Guechoff în calitate de legatar universal al averii def. Evloghie Gheorghieff cu O. I. Vulcoff; Ch. Vulcoff și alții.

Decisiunea Civilă 179/900

Prescripție.— Posesie.— Cum trebuie să fie posesia.— Simplă toleranță a proprietarului.— Faptul că posesorul a asigurat contra incendiului pe numele său imobilul posedat.— Dacă e dovadă că posedă ca proprietar.— (Art. 1847 și 1853 Cod civil).

Prescripție.— Posesie.— Succesie.— Just titlu.— Bună credință.— (Art. 1858, 1859 și 1898 din Codul civil).

1) Pentru ca cine-va să poată prescri se cere să aibă o posesiune continuă, neîntreruptă, neturburată, publică și sub nume de proprietar.

Ast-fel posesiunea care n'a fost manifestățiunea unui drept de proprietar, ci numai un act de simplă toleranță din partea proprietarului, nu constituie o posesiune sub nume de proprietar care să poată conduce la prescripțiune.

2) Faptul că posesorul unei case a asigurat pe numele său acea casă la o societate de asigurare în contra pagubelor de incendiu, nu schimbă întru nimic caracterul de toleranță al posesiunii, dacă posesiunea sa este numai un act de simplă toleranță din partea proprietarului.

3) Legiitorul român a admis că eredele are în calitate sa un just titlu care l' poate conduce, printr'o posesiune de zece până la douăzeci ani, la dobândirea prin prescripțiune a proprietății imobilelor aflate în succesiunea autorului său, chiar când posesiunea acestuia a fost precară sau tolerată, însă, în acest cas, posesiunea invocată de erede trebuie să fie de bună credință, și buna credință constă în credința posesorului că cel de la care a dobândit imobilul avea toate însușirile cerute de lege spre a i putea transmite proprietatea.

S'a ascultat d-l avocat Alexandu Vericeanu din partea apelantului în desvoltarea motivelor de apel și d-l avocat Victor Macri din partea intimaților în combateri.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Evloghie Gheorghieff acum defunct și continuat de I. E. Guechoff, ca legatar universal al averii numitului contra sentinței tribunalului Brăila cu No. 175 din 20 Februarie anul 1897;

Ascultând părțile în conclusiuni;

Având în vedere că intimații n'au contestat numitului I. E. Guechoff calitatea în virtutea căreia el agizează;

Având în vedere că acest proces are de obiect acțiunea intentată de Evloghie Gheorghieff, mai înteu în contra Olimpiadei Velcoff, soția defunctului Ivanciu Velcoff și în urmă și contra lui Hristache H. Velcoff, Evloghie H. Velcoff și Nicolae H. Velcoff fii decedatului, pentru revendicarea unui imobil, situat în urba Brăila, strada Zidarilor și Fortificațiilor, ce pretinde că se deține de numiții fără drept;

Având în vedere că prin sentința apelată, s'a scos din cauză intimații Hristache H. Velcoff, Evloghie H. Velcoff și Nicolae H. Velcoff și s'a dispus, ca acțiunea suplimentară introdusă contra lor de Evloghie Gheorghieff în urma opozițiunei făcute de Olimpiada Velcoff, contra sentinței No. 174 din anul 1895, prin care se admisesse în lipsa ei acțiunea numitului Gheorghieff să fie judecată aparte, iar acțiunea intentată contra Olimpiadei Velcoff, s'a respins ca nefondată;

Având în vedere, că în tot cursul instanței de apel cât și astă-zi intimații au primit discuțiunea acțiunii în contra tuturor, ast-fel că cestiunea ce se ridicase înaintea tribunalului, de a se judeca separat cererea suplimentară, prin care au fost introduși în cauză Hristache, Evloghie și Nicolae Velcoff rămâne înlăturată;

Având în vedere că, I. E. Guechoff, spre a justifica dreptul de proprietate al autorului său Evloghie Gheorghieff asupra imobilului ce revendică, s'a servit cu actele transcrise de tribunalul civil comercial a județului Brăila la No. 10 din 21 Ianuarie 1863 și No. 78 din 12 Maiu 1869;

Considerând că, din aceste acte se constată că imobilul în litigiū, a fost proprietatea lui Radu Ion, care la 21 Ianuarie 1863, l'a vëndut lui Iosef Hander, iar acesta l'a transmis tot prin vëndare lui Evloghie Gheorghieff la 18 Martie 1869;

Considerând apoi, că intimații nu contestă deținerea caselor și a locului pentru care părțile se judecă, fapt care de alt-fel, rezultă și din cercetarea locală admisă de Curte și efectuată prin comisie rogatorie, printr'un judecător delegat de la tribunalul Brăila; susține însă că, de oare-ce, atât Ivanciu Velcoff, cât și dênșii au posedat acest imobil, cu toate însușirile cerute de lege pentru prescripțiune mai bine de 30 de ani, ei au dobândit prescripțiunea de trei-zeci de ani, și că chiar în hipotеза când autorul lor ar fi posedat imobilul prin toleranță, totuși fiind că dênșul a încetat din viață în anul 1874 și de atunci și până la anul 1894, când s'a introdus prima acțiune au trecut deja două-deci de ani întru că calitatea lor de moștenitori constituie un just titlu: că afară de aceasta din însuși arătările martorilor invocai de apelante spre a combate prescripțiunea se vede că Evloghie Gheorghieff, a cumpărat acest imobil cu intențiunea de a rămâne lui Ivanciu Velcoff, dacă-i va plăti prețul și inacțiunea nimitului Gheorghieff, un timp atât de îndelungat, probează, că această condițiune a fost îndeplinită de Velcoff;

Considerând că potrivit art. 1847 Cod civil, pentru ca cine-va să poată prescrie se cere să aibă o posesiune continuă, neîntreruptă, netulburată, publică și sub nume de proprietar;

Considerând că intimații, pentru a dovedi că autorul ca și dênșii au posedat imobilul în litigiū, cu concursul tuturilor acestor elemente, mai bine de trei-zeci de ani au invocat martorii, probă care a fost admisă de Curte;

Considerând că de și din declarațiile făcute de martorii Maior Berceanu, Ilie Russi, Elena Popescu, Gheorghe Mavromati și Smaranda Pătrașcu, propuși de intimații, rezultă că Ivanciu Velcoff și în urmă soția și fil sêi, au posedat și posedă acest imobil continuū, neîntrerupt și netulburat încă din anul 1863 sau 1864 și că ei treceau în fața tuturor că exercitau această posesiune ca proprietari, însă din arătările martorilor Gabriel Abramoff, Bojea Abramoff și Ștefan Ilieff, invocai de apelante, se vede că numiții față de proprietarul Evloghie Gheorghieff, posedau imobilul, prin simpla îngăduință a acestuia și că în urma rugăminții făcute de Olimpiada Velcoff soția lui Ivanciu Velcoff, și mama celorlalți intimații, martora Bojea Abramoff, intervenind pe lângă proprietarul Gheorghieff ca să-i treacă casele pe numele lui, nimitul i-a arătat că Olimpiada Velcoff, cum a stat până acum în acele case, poate să stea și de aici înainte, căci nimeni n'are să o supere, iar dacă va avea necesitate de reparații, să le facă, însă el n'are case de dărui;

Considerând că ceia ce justifică că arătările acestor din urmă martori sunt adevărate, este și împrejurarea că de la 1872, când s'a început primul period de impunerea imobilelor, după ce Evloghie Gheorghieff a cumpărat aceste case, dênșul a fost înscris în roluri ca proprietar cu darea funciară și de atunci figurează neîntrerupt în această calitate;

Că mai mult de cât atât, însuși intimații nu tăgăduesc că Olimpiada Velcoff, mama lor, a plătit funciarul imobilului în numele proprietarului Evloghie Gheorghieff; Că din aceste dovezi, se constată până la evidență că posesiunea exercitat de Ivanciu Velcoff, soția lui și moștenitorii sêi, n'a fost manifestațiunea unui drept de proprietate, ci un act de simplă toleranță din partea proprietarului și care conform art. 1853 din Codul civil, nu constituie o posesiune sub nume de proprietar, care poate conduce la prescripțiune; că dacă numiții au putut să treacă în fața unora din martori că au posedat imobilul ca proprietari din cauza acestei îndelungate toleranțe, este însă constant ca față de proprietarul

Evloghie Gheorghieff, dênșii s'au considerat tot-d'auna că posedă în numele lui, căci de alt-fel, ori cât de neglijenți ar fi fost de drepturile lor, n'ar fi lăsat funciarul înscris asupra nimitului și nici nu l'ar fi plătit tot ast-fel;

Că faptul că Ivanciu Velcoff a asigurat o singură dată pe numele sêu acest imobil în contra pagubelor de incediū la societatea de asigurare «Azienda» din Triest cu polița No. 6405 din 18 August 1873, nu schimbă întru nimic caracterul de toleranță al posesiunii sale față cu dovezile espuse și cu împrejurarea că societățile când fac asemenea asigurări, nu constată nici odată, dacă cel care asigură un imobil posedă acel imobil în numele sêu sau al altuia;

Că prin urmare, intimații neputând opune cu succes, prescripțiunea de trei-zeci de ani, rămâne a se examina dacă ei se pot folosi de prescripțiunea de zece până la douăzeci ani;

Considerând că de și este adevărat că legiitorul nostru, ținând seamă de criticele doctrinei și dificultățile semnalate în jurisprudența francesă, a admis prin art. 1558 aliniatul IV combinat cu 1859 Codul civil, în opozițiune cu dispozițiunile corespunzătoare din Codul Napoleon, că heredele are în calitatea sa un just titlu care-l poate conduce printr'o posesiune de zece până la douăzeci ani la dobândirea prin prescripțiunea a proprietății imobilelor aflate în succesiunea autorului sêu, chiar când posesiunea acestuia a fost precară sau tolerată, însă în acest cas posesiunea invocată de herede conform art. 1895 Cod civ. trebuie să fie de bună credință;

Considerând ca buna credință după definiția dată prin art. 1898 din același Cod, consistă în credința posesorului, că cel de la care a dobândit imobilul, avea toate însușirile cerute de lege, spre a-i putea transmite proprietatea;

Când în speță, cu toate că din extractul actului de moarte cu No 283, înscris în registrele de moarte a trib. Brăila din 1874 se constată că Ivanciu Velcoff, a încetat din viață la 3 Februarie 1874 și că de atunci și până la 23 Noembrie 1894, când s'a intentat prima acțiune, soția sa Olimpiada Velcoff și fil sêi Hristache, Evloghie și Nicolae au posedat imobilul în discuțiune 20 de ani împliniți, din dovezile espuse însă, reese neîndoios, că dênșii au continuat această posesiune ca și autorul lor, considerând proprietar pe Evloghie Gheorghieff, care a rămas înscris în roluri și a plătit funciarul în numele lui;

Că dar, numiții departe de a fi avut credința că părintele lor a posedat imobilul succedat de dênșii ca proprietar, din contră n'a confirmat aceiași stare de lucruri și în cazul acesta, lipsind buna credință unul din elementele principale cerute de lege, această prescripțiune, nu și poate avea locul;

Considerând în fine că intimații întemeindu-se pe arătarea martorului Gavril Abramoff, care a afirmat astă-zī în sedință că Evloghie Gheorghieff cumpărase acest imobil cu intențiunea de a-l trece lui Ivanciu Velcoff, dacă acesta i va plăti prețul și că până la 1886 când sediul și registrele casei lui Evloghie Gheorghieff au fost strămutate în București imobilul acesta figura încă în registre neplătit, a formulat în ultim motiv de apărare, susținând că inacțiunea nimitului Evloghie Gheorghieff, de a și urmări dreptul sêu un timp atât de îndelungat, ar constitui o presumpțiune puternică, că condiția plății a fost îndeplinită de Ivanciu Velcoff, adică că dênșul a plătit prețul acelui imobil;

Considerând că și în această hipotеза, de oare-ce intimații nu sunt terții, ci succesorii defunctului Ivanciu Velcoff, după principiul stabilit prin art. 1191 Cod civ., proba esecutorie condițiunei plății, urmează să o facă cu probe literale, iar nu presumpțiunii sau martori;

Că în vederea acestora Curtea, cată să admită apelul

făcut de Evloghie Gheorghieff acum defunct și continuat de I. E. Guechoff în calitate de legatar universal, să reforme sentința apelată și să îi admită acțiunea;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul și prin consecință acțiunea.

(ss) G. C. Șişman, I. Bastache, D. G. Tăslăoanu, C. Niculescu, I. Sinescu.

(s) Grefier N. T. Bercea.

Raportul d-lui președinte al tribunalului Vâlcea cu No. 32506 din 1901, adresat d-lui Ministru al Justiției, relativ la modificările unor texte din noul Cod de procedură civilă.

Domnule Ministru,

La ordinul D-v. No. 8834 din 18 Iunie 1901, am onoare a vă comunica, că observațiunile ce sunt de făcut asupra textelor noului Cod de procedură civilă, cum și noile dispozițiuni ce credem util a se introduce în acest codice sunt următoarele:

1. *La art. 75*, să se adauge un aliniat privitor pe persoanele cari n'au domiciliu nici reședință cunoscută în țară, dispunându-se citarea lor prin «Monitorul Oficial» cum și la «ușa tribunalului ultimului domiciliu cunoscut, unde este a se judeca», — de oare-ce acest cas nu este prevăzut în articolul în chestiune.

2. *La art. 91*, să se suprimă primul aliniat relativ la apelul nominal al tuturilor pricinilor puse la ordinea zilei și care după procedura în vigoare se face acum la începutul fie-cărei ședințe, de oare-ce se perde cel puțin un timp de o oră și mai bine cu strigarea lor, și fără nici un folos invederat pentru justițiabili, căci și până la punerea în lucrare a actualei proceduri, în practică, ori de câte ori părțile aveau un motiv de amânare, fie pentru ne îndeplinire de procedură, fie că voiau să amâne afacerea de comun acord, apoi dăsele cu avocații lor se prezintă înaintea tribunalului și cereau amânarea, ceia ce imediat li se incuviința, rămânând ast-fel a se striga după ordinea înscrierii în registru numai procesele în care este a se aplica dispozițiile art. 151 Pr. civilă și care sunt puține la număr. Iar în locul celui de al doilea aliniat din acest articol să se repună în vigoare vechiul text al art. 91 din Pr. civilă modificată.

3. *La art. 94*, să se adauge un aliniat prin care ori de câte ori părțile se prezintă, prin mandatarii sau prin avocații având procuri generale legalisate, să fie obligați a depune în mâna grefierului în instanță copii legalisate după acele procuri, cari vor rămânea la dosar, spre a se evita ori-ce incertitudine în ce privește faptul că părțile au fost bine reprezentate în instanță.

4. *La art. 101*, să se modifice textul, în sensul că în ori ce caz avocații sau părțile, dacă nu au fost îndatorați a da concluziuni scrise, să fie obligați ori de câte ori procesul se judecă, să depună în instanță în mâna grefierului o prescurtare iscălită de dăsele de concluziunile lor motivate, sub pedeapsă a nu li se mai țină în seamă nici o plângere relativ la erorile sau omisiunile ce s'ar fi făcut de grefier în luarea notelor de concluziunile puse.

5. *La art. 110*, să se adauge aliniatele următoare:

a) «Tribunalul înaintea căruia s'a ridicat excepțiunea de litispendență va putea să se desesiseze și să trimeată afacerea înaintea Tribunalului care a fost cel dintâi sesizat, numai atunci însă când se va recunoaște că acest din urmă Tribunal este competente a judeca pricina;

b) «Tribunalele române se vor putea desinvesti de un proces, când se va dovedi că părțile au proces identic înaintea unui tribunal străin care a fost cel întâi sesizat cu această pricină și

c) «Conexitatea mai multor pricină ce se află înaintea diferitelor instanțe de același grad se va face la tribunalul cel întâi sesizat».

6. *La art. 111*, să se adauge aliniatul:

«Impricinatul care se va fi înfățișat în instanță la strigarea pricinii sale, nu va putea cere amânarea pe motiv că procedura citațiunei relativ la chemarea sa, a fost rău îndeplinită, și prin urmare n'a avut cunoștință de termen, acoperindu-se ast-fel nulitatea citaței prin prezentarea sa în instanță».

7. *La art. 114*, să se prevadă în locul actualului aliniat lit. c. următoarea dispozițiune suprimată din textul vechiului Cod, anume:

«Dacă acel căruia s'a acordat termenul nu a formulat înscris cererea sa, în contra garanților sau sub garanților așa în cât aceștia să se poată cita la termenul însemnat».

Iar actualul aliniat litera c. să rămână ca o dispozițiune distinctă, de oare-ce nu conține un nou caz de desfacerea cererii principale de chemare în garanție.

8. *La art. 116*, să se adauge dispozițiunea: Părerile împărțite să se subscrie de judecătorii respectivi, urmându-se în ce privește judecata divergenților conform art. 137 din legea pentru organizarea judecătorească».

9. *La art. 117*, să se adauge dispozițiunea: «Judecătorii între cari sau ivit divergență de opiniuni să fie obligați să ia parte la judecarea acestei divergențe, afară numai de cazul când nu vor mai figura ca judecători ai acelei instanțe, iar în caz când unul din ei va fi împedat de a lua parte pentru motive de serviciu sau boală, pricina să se amâne, până ce instanța se va complecta cu acel judecător».

Asemenea să se complecteze acest articol cu aliniatul următor:

«După ivirea divergenței, părțile numai sunt primite a face noi cereri, sau pretinde noi acte de instrucțiune pentru lumina judecătorilor și care cereri și acte nu s'au avut în vedere la ședința când s'a născut divergența».

10. *La art. 135*, să se înlocuiască cuvintele de «expedițiile hotărârilor» cu acelea de «copiile hotărârilor».

Asemenea să se introducă și cuvintele de «agenți judecătorești» (portărei) în formula esecutorie: «Dăm putere și poruncim, etc.», și unde nu se vorbește de cât de agenți administrativi și procurori. Tot odată să se prevadă și dispoziția că numele întreg al judecătorilor și grefierului care au iscălit formula, să se treacă într'însa pe lângă iscăliturile lor care adesea ori sunt nedescifrabile, ast-fel să se zică: spre credință prezenta sentință sau decisiune, sau iscălit de noi judecătorii, etc. și grefier, etc., indicându-se în același timp data punerii formulei esecutorii.

11. *La art. 154*, să se adauge un aliniat prin care să se prevadă că judecătorul nu va fixa termen de înfățișarea părților, în opoziție, de cât dupe ce se vor plăti taxele portăreilor, sau se va alătura actul de paupertate conform art. 70 ult. alin. din pr. civilă, pentru a se evita șicanele ce de obicei se fac de oponenti.

12. *La art. 160*, să se adauge un aliniat în coprinderea următoare:

«Jurământul supletor deferit și prestat, leagă atât pe judecătorii cât și pe partea adversă dacă dăsele a fost față când

s'a deferit și când s'a prestat, fără ca să fi făcut verii o rezervă sau obiecțiune».

13. *La art. 216*, să se adauge la aliniatul al 4-lea dispozițiunea: «Grefierul va ține un registru în care va semna toate depunerile de bani ce i se vor fi făcut în acest scop, și în care expertul îndreptățit va semna de primirea lor», pentru a se evita ori-ce incurcătură în ce privește manipularea acestor bani.

14. *La art. 222*, să se adauge un aliniat prin care să se dispună:

«Cheltuelile necesarii pentru facerea cercetării la fața locului să se procure de către partea care a cerut această măsură pregătitoare sub pedeapsă, în caz contrariu, a nu i se mai admite acest mijloc de probațiune; când însă cercetarea la fața locului se va fi ordonat din oficiu, atunci spesele cu facerea cercetării se vor procura de partea interesată».

15. *La art. 237*, primul aliniat, să se intercaleze cuvintele: «sau de la sine» suprimate din vechiul text al procedurii reformate, pentru a se evita controversa născută sub actualul codice că jurământul supletoriu este desființat.

Asemenea la al doilea aliniat să se zică: «judecătorul va putea respinge prestarea jurământului decisoriu, când va fi dat cu vădită rea credință», pentru a se înțelege că există în actualul cod și jurământul supletor.

16. *La art. 240*, aliniatul 3, să se intercaleze cuvintele «sau judecata» dupe cuvintul «protivnică», pentru a se constata că jurământul supletor nu este desființat de legiuitor.

17. *La art. 257*, aliniatul 5, să se prevadă că: judecătorul îndată ce primește cererea de perimare va ordona de urgență «grefierului» ca să constate starea de fapt a tuturilor actelor de procedură a pricini, etc, pentru a se evita controversa născută sub actualul codice, relativ la cesțiunea de a se ști cine trebuie să facă această constatare, judecătorul sau grefierul, care dupe lege este însărcinat cu toate atestările ce i se cere, în ce privește actele din arhivă

18. *La art. 258*, să se introducă modificarea următoare: Perimarea are de efect «în prima instanță» ca toate actele de procedură și lucrările preparatorii, să fie stinse etc.

Asemenea să se adauge un aliniat prin care să se dispună că: perimarea are de efect în apel de a investi hotărîrea apelată cu puterea lucrului judecat.

19. *La art. 260*, aliniatul al 3-lea, să se suprimă cuvintele: «se înfățișează și» rămânând textul clar în coprire: *Dacă reclamantul singur declară că se lasă de proces etc.*, pentru a se da un înțeles cuvintelor din ultima frază, fără înpedecarea despăgubirilor pentru pagubele ce va fi cauzat piritului și care nu se pot explica de cât în sensul că și piritul este de față în instanță și nu consimte la stingerea procesului.

20. *La art. 296*, să se introducă în aliniatul lit. a, dispozițiunea: «Termenul de o lună în acest cas, pentru cererea de revizuire, curge de la primirea copieii după hotărîrea rămasă definitivă», pentru a se pune acest aliniat în concordanță cu art. 288 Pr. civilă, primul aliniat, cum și cu art. 297 acelaș Cod, evitându-se ast-fel controversa ce s'ar putea naște dacă prin cuvintele «copia hotărîrei» de care se vorbește în acest text, legiuitorul a înțeles copia de hotărîre care se comunică părții condamnate pentru a uza de dreptul de opoziție și apel, sau, a înțeles că este vorba de copia după hotărîrea rămasă definitivă și care singură este susceptibilă de revizuire.

21. *La art. 326*, aliniatul 5, să se adauge dispozițiunea

că: tot ast-fel se va urma și în ce privește apelurile și opozițiile în apeluri primite contra cărților de judecată ale judecătorului de pace, în care cas președintele nu va fixa termen de înfățișarea părților de cât după ce apelantul va depune timbrele necesare pentru emiterea cidulelor de înfățișare de către grefă.

22. *La art. 372*, aliniatul 2, să se redacteze în mod lămurit dispozițiunea: «Dacă hotărîrea desevărsită este a unei Curți de apel sau a Curții de casație și justiție, etc.», de oare-ce în actualul text nu se prevede și Curtea de casație, pentru a se pune în concordanță cu legea și regulamentul portăreilor actualmente în vigoare. Iar la finele acestui articol să se adauge un aliniat în cuprinderea următoare:

«Această executare a hotărîrilor ordonată de autoritatea judecătorească respectivă, să se facă în urma încheerii de autorizățiune dată acestor agenți de executare», aceasta în scop de a se pune acest articol în concordanță cu dispozițiunile art. 54 din regulamentul portăreilor în vigoare.

23. *La art. 274*, primul aliniat, să se adauge la fine dispozițiunea: «Hotărîrile cari se vor da în asemenea materie vor fi cu drept de opoziție, apel și recurs în termenile prevăzute de lege». Iar la al doilea aliniat să se introducă dispozițiunea: «Această investire nu se va încuviința de cât dacă se va judeca că aceste hotărîri sunt date de tribunalele competente după legea țerei unde ele s'au pronunțat și sunt rămase definitive tot după acea lege», pentru a se evita ori-ce controversă în această privință.

24. *La art. 416*, să se îndrepteze eroarea comisă în text prin citarea greșită a art. 410 și 411, punându-se în locul lor articolele 412 și 413, căci numai în aceste articole se vorbește de persoanele cari sunt chemate să asiste pe agentul judecătoresc la urmărirea bunurilor mișcătoare aflate în posesia debitorului.

25. *La art. 421* să se adauge un aliniat în coprire următoare:

«În caz când creditorul se va fi împăcat cu debitorul fără să fi fost necesitate a se vinde lucrurile urmărite, custodele va avea dreptul să rețină aceste obiecte sequestrate în posesia sa, până ce i se va plăti de partea interesată onorariul său fixat de autoritatea judecătorească»; acoperindu-se cu această dispozițiune lacuna ce există în acest articol de lege în acest cas, de oare-ce, în practică, mai adese ori, debitorul vându-și averea sa pusă sub pecetii, plătește de bună voe creditorului fără a se preocupa de custode, iar acesta rămâne păgubaș, neavând altă cale de cât a reclama pe creditor justiției.

26. *La art. 422*, să se adauge un aliniat în coprire următoare:

«Cu toate acestea proprietarul debitor, va avea dreptul de a veghea el însuși la conservarea lucrurilor sequestrate și a lua toate măsurile necesare pentru buna stare a lor, neputând în nici un cas pretinde de la creditor daune, pentru pierderea sau stricăciunea acestor obiecte».

27. *La art. 428*, să se adauge un aliniat în coprire următoare:

«În caz când datornicul va plăti în ziua vnzării în mâna agentului judecătoresc însărcinat cu urmărirea, toate sumele ce se cuvin creditorului, atunci imediat va înceta ori-ce urmărire, iar banii depuși se vor primi de urgență, fără nici o formalitate, depunându-i la Casa de depuneri sau la administrațiunea financiară a județului, și recipisa o va înainta

tribunalului împreună cu procesul-verbal convenit». Introducerea acestui aliniat este necesară, pentru a se evita incertitudinea în care se găsesc de ordină în prezent portăreii de a se opri să facă vânzarea, de cât numai depunându-se de debitor și petiția de contestație către autoritatea judecătorească respectivă prin care să se arate motivele de încetare executării, formalități cerute de actualul articol în vigoare.

28. *La art. 431*, să se șteargă cuvintele «la grefă» punându-se în locul lor cuvintele: «la autoritățile judecătorești respective», de oare-ce în practică, procesul verbal în cestiune se înaintează șefului autorităților judecătorești care a ordonat urmărirea, iar nu grefierului acelei autorități.

29. *La art. 440*, să se suprimă dispozițiunea că agentul însărcinat cu urmărirea, să fie însoțit și de *grefierul tribunalului său adjutorul său*, pentru a proceda la vânzarea în ziua fixată, ne fiind de nici o utilitate practică prezența lor la vânzare; și afară de aceasta se aduce împedecarea și lucrărilor tribunalului unde deja personalul este destul de redus, delegându-se în locul lor, pe comisarul de poliție sau ajutoarele sale.

30. *La art. 448*, să se suprimă cuvintele «grefei respective» de la finele acestui articol, punându-se în locul lor cuvintele: «autorități judecătorești respective», pentru a se procede conform art. 450 din Pr. civilă; această modificare este necesară în scop de a se pune în concordanță acest articol cu observațiunile arătate la art. 431 din Pr. civilă.

31. *La art. 460*, să se adauge un aliniat în cuprinderea următoare:

«Tot asemenea se va urma și în cazul când cel de al treilea poprit nu voește a declara nimic la întrebările ce i se vor face de president, conform art. 459 Pr. civ., cum și când densusul nu se va prezenta de loc în instanță pentru a răspunde asupra propriirii ce i s'a făcut»; acest aliniat este necesar pentru a se împlini lacuna ce există în actualul Cod de procedură relativ la casurile mai sus specificate.

32. Să se restabilească vechiul text al art. 466 desființat prin actualul Cod de procedură, mai adăogându-se pentru a se completa, un nou aliniat, în coprinderea următoare: «Hotărârea ce se va da în asemenea cas va fi definitivă, fără a se împedica creditorul popritor a face o nouă cerere de poprire». Este necesară restabilirea vechiului articol 466, de oare ce legiuitorul actual tace, în ce privește această cestiune de a se ști, ce se va face cu poprirea, în cazul când creditorul ce a provocat-o nu va veni la înfățișare; cestiune pe care tribunalele în prezent o resolvă cu indoială, aplicând prin analogie dispozițiile art. 149 din Pr. civilă.

33. *La art. 497*, să se completeze dispozițiunea din ultimul aliniat, în sensul că acest comandament să se transcrie de urgență, în extract, de grefă, în un registru special, dupe ordinea înregistrării, îndată dupe comunicarea ce i se va face de Corpul portăreilor care a procedat la urmărire, supunându-se acest corp, în cas de abateri, la pedepsele prevăzute de Regulamentul portăreilor; această complectare este necesară, pentru a se obliga în mod clar Corpul portăreilor, să facă imediat această comunicare grefei, de oare-ce din momentul transcrierii comandamentului debitorul perde ori-ce drept de instrăinare a imobilului urmărit, conform art. 514 Pr. civilă, și urgența declarată în acest cas, este neapărat trebuincioasă, pentru protejarea intereselor creditorului urmărit, căci fiind întârziere, debitorul se va grăbi să instrăineze imobilul urmărit și ast-fel va deveni insolubil.

34. *Art. 506 bis*, din cauza lacunelor ce presintă aplicația sa în practică, urmează neapărat a se modifica în coprinderea următoare:

«Creditorii debitorului urmărit sunt obligați să ceară la tribunal, o dată cu depunerea titlurilor creanțelor lor, înscrierea acestor titluri în tabloul de ordine, în termen de una lună de la aparițiunea primei publicațiuni de vânzare prin *Monitorul Oficial*, sub pedeapsă de a nu li se șine în seamă drepturile lor la distribuția prețului rezultat din vânzare.

«Un judecător comisar, însărcinat de președinte va face tabloul ordinei creditorilor după care ei au a se plăti potrivit cu titlurile lor de preferință;

«Acest tablou se va face în termen, de cinci zile după expirarea termenului de una lună acordat mai sus creditorilor pentru înscrierea creanțelor lor și va fi subscris de judecător și grefier;

«Dacă nu se va face tablou în acest termen, vânzarea se va amâna din oficiu pentru un alt termen, făcându-se noi afișe și publicațiuni, cari vor fi în sarcina celui vinovat de neglijență;

«Ori-care din creditorii săi din persoanele interesate va avea dreptul să ia cunoștința sa și copii după acest tablou, până în momentul adjudecării *provizorii*;

«Contestația asupra punctelor coprinse în tablou se va face mai întâi înaintea judecătorului comisar;

«Acesta va căuta să împace pe părți;

«Dacă nu va putea, va trimite contestația înaintea tribunalului spre a se judeca potrivit art. 525 și următorii procedura civilă;

«Nu se vor primi asemenea contestații înaintea judecătorului comisar de cât până în ziua când ordonanța de adjudecare va deveni executorie».

Primul aliniat din acest articol ast-fel modificat este necesar a se introduce pentru a se împlini lacuna ce există în actualul articol în vigoare, unde nu se obligă creditorii în ce termen să ceară înscrierea creanțelor lor în tablou, pe cât timp judecătorul comisar este obligat să facă acest tablou în termen de patru săptămâni după cea d'înteu publicăție a urmăririi, obligațiune pe care judecătorul comisar, mai adesea-orî, în practică, nu o poate îndeplini, de oare-ce nu se presintă creditorii pentru a cere înscrierea lor în tablou, nefiind nici o sancțiune prescrisă în contra lor, iar pe de altă parte acești creditorii se presintă cu creanțele lor mai târziu când este a se face distribuția prețului. Asemenea la al doilea aliniat din actualul articol în vigoare, este necesar a se introduce dispozițiunea că tabloul de ordine să fie subscris de judecător și grefier, conform art. 46 din legea organizării judecătorești, dispozițiune care este confirmată și prin jurisprudența Inaltei Curți de casație din anul curent, de oare-ce în practică acest tablou nu se subscris de cât numai de judecător, iar nu și de grefier;

Tot în același timp, am crezut necesar a se da o sancțiune neobservării dispozițiunii coprinse în legea actuală, de a se face tabloul de ordinea creditorilor în termenul prescris, introducând în actualul articol modificat pedeapsa, că în caz contrariu, vânzarea se va amâna din oficiu, de oare-ce ast-fel cum este redactat art. 506 bis în vigoare, dă naștere la cestiunea de a se ști, dacă acest tablou urmează neapărat să fie făcut în termenul prescris de lege, sau să poate face mai în urmă, cas în care, acest tablou perde din importanța lui, neputând servi tribunalului pentru a l consulta la admiterea

unei creanțe drept preț, când acea creanță s'ar susține de cel în drept că este în rang util și necontestat;

În fine am crezut util a se adăoga un ultim aliniat la actualul articol în vigoare, în ce privește termenul până când să se facă contestațiunea la tabloii înaintea judecătorului comisar, punând ca termen ziua când ordonanța de adjudecare va deveni executorie, aceasta în conformitate și cu dispozițiunile art. 574 și 578 din actuala procedură, unde legiuitorul dispune, că îndată ce ordonanța de adjudecare devine executorie, tabloul de ordine se închide și se procedează la împărțirea prețului.

35. *La art. 507 primul aliniat* în vigoare și prin care se arată, că afișele se vor lipi: 1. *La ușa tribunalului*, să se adăoge dispozițiunea «în locul destinat pentru afișare», spre a se completa acest aliniat și a se evita discușiunile ce se fac astăzi de debitorii ce voesc să se amâne vânzarea, susținând că afișarea cerută nu s'a făcut conform legii, în cas când afișele de vânzare s'au lipit pe pereții tribunalului iar nu pe uși. Asemenea la *aliniatul No. 3* din acest articol să se schimbe redacțiunea zicându-se: «la Primăria comunei» iar nu simplu numai «Comuna» unde este așezat bunul rural ce are să vînză, căci ast-fel cum este redactat în prezent acest aliniat nu spune lămurit voința legiuitorului.

36. *La art. 519 primul aliniat*, să se completeze dispozițiunea prevădută într'ensul în sensul că, conservatorul va fi însărcinat până ce ordonanța de adjudecare va rămâne definitivă, pentru a se ști că legiuitorul a înțeles să vorbească de această ordonanță de adjudecare, care este actul ce termină vânzarea silită.

37. *La art. 520*, să se suprimă cuvintele: *în zece zile dupe adjudecare*, rămânând numai dispozițiunea că: «conservatorul va da socotelii tribunalului la termenul ce se va fixa de dînsul» pentru a se pune în concordanță acest articol cu primul aliniat al art. 519 Pr. civilă; căci ast-fel cum spune acum legiuitorul, că: «Conservatorul va da socotelii în zece zile dupe adjudecație», este imposibil ca în aceste termen ordonanța de adjudecare, să rămână definitivă, conform art. 559 Pr. civilă.

38. *La art. 525 aliniatul lit. a*, să se adăoge la fine dispozițiunea «iar citațiile se vor înmăna celor în drept cu zece zile cel puțin înainte de ziua fixată pentru adjudecarea provizorie» căci din felul cum este redactat în prezent acest aliniat s'ar putea deduce că este indiferent în ce zi s'ar primi citațiile de către părțile în cauză și prin urmare, s'ar putea susține că procedura este bine îndeplinită chiar dacă s'ar fi înmănat celor în drept citațiile cu o zi sau două înainte de adjudecația provizorie, timp care este insuficient, pentru pregătirea părților asupra motivelor opozițiunei ce se fac la vânzare.

39. *La art. 529*, să se adăoge la fine cuvîntul de «provizorie» spre a se înțelege că este vorba de adjudecare provizorie.

40. *La art. 537*, să se restabilească vechiul text din procedură, introducându-se ast-fel dispozițiunea că: citirea actelor de care este vorba în acest articol să se facă de agentul judecătoresc; căci actualul text nu spune de cine are să se facă citirea actelor de urmărire; modificare necesară pentru a se pune în concordanță acest articol cu dispozițiunile art. 543 Pr. civilă.

41. *La art. 542*, să se adăoge la *aliniatul al doilea* dispozițiunea: «Garanția se va lua de agentul judecătoresc care va îngriji a o trimite cât mai neîntârziat la Casa de

depuneri sau la administrația financiară a județului, iar recipisa obținută o va înainta tribunalului». Acest adaos este necesar spre a se evita discușiunea, dacă greșa sau agentul judecătoresc, portărelul, trebuie să ia această garanție în primire, cum și pentru a se urma sistemul legiuitorului deja admis prin art. 448 Pr. civilă.

42. *La art. 546*, să se adăoge la fine: «Afișarea se va face de greșă», căci actualul text nu spune de cine are să se facă afișarea.

43. *La art. 549*, să se adăoge la fine dispozițiunea: «Se vor observa pe lângă rînduelile art. 539 din acest Cod și rînduelile art. 542 din Pr. civ. în ce privește solvabilitatea și capacitatea de a contracta a supra-licitatorului». Asemenea este necesar a se completa acest articol și printr'un aliniat, în coprire: «Adaosul de a zecea parte din preț oferit de supra-licitator nu se va cere și adjudecatului provizoriu spre a fi admis să concureze la vânzare».

44. *La art. 552 primul aliniat*, să se adăoge dispozițiunea: «Creanța unui creditor ipotecar sau privilegiat este în rang util și necontestat numai atuncea, când acest rang s'a recunoscut de judele comisar prin tabloul de ordine al creditorilor format și rămas definitiv conform art. 506 bis Pr. civilă»; căci numai prin acest tabloii se arată care creanță urmează a fi plătită cu precădere înaintea tuturilor celor-l'alte creanțe înscrise în tabloii.

45. *La art. 553*, să se schimbe actuala redacțiune a acestui articol în sensul următor:

«Dacă după expirarea termenului prevăzut de art. 551 Pr. civ. iar nu cum se zice în actualul text dacă la expirarea termenelor sus citate adjudecatul nu va aduce recipise de depunerea prețului», etc.; căci la acest termen prescripționat de art. 551 Pr. civ. a înțeles legiuitorul să se refere.

46. *La art. 557*, să se modifice redacțiunea sa în coprirea următoare:

«Dacă din contră vechiul adjudecat nu va depune acest preț bunul se va adjudeca definitiv și fără supra-licitare pe seama aceluia care va da un preț fie și mai mic», etc. Iar la *finele acestui articol* să se adăoge dispozițiunea următoare: «diferența până la prețul primei adjudecări la care a fost condamnat fostul adjudecat se va împărți între creditorii înscrși în tabloul de ordine, după rangul lor».

Acest aliniat este necesar a se adăoga pentru a se evita controversa ce există sub actualul text al acestui articol: dacă această diferență de preț nu s'ar putea socoti ca daune interese convenite tuturilor creditorilor înscrși în tabloii și prin urmare trebuie să se împărțească între dînsii fără deosebire de rang

47. *La art. 574, primul aliniat*, să se schimbe redacțiunea în chipul următor:

«Îndată ce ordonanța de adjudecare a devenit executorie, judecătorul comisar după cererea celor interesați va închide tabloul de ordinea creditorilor înscrși definitiv și va proceda la facerea tabloului de împărțea prețului rezultat din vânzare». Această nouă redacțiune a acestui prim aliniat este necesară, pentru a se pune în concordanță în ce privește depunerea de către creditor a titlurilor creanțelor lor, cu dispozițiunile art. 506 bis, a cărei modificare am cerut-o, și cari titluri s'au adus cu ocazia formării tabloului de ordinea creditorilor.

48. *La art. 578*, să se schimbe redacțiunea în coprirea următoare:

«Judecătorul comisar va proceda la împărțirea prețului

între creditorii, conform cu titlurile lor de preferință trecute în tabloul de ordine rămas definitiv, după ce mai întâiu va cita pe toți acești creditorii înscrisi în tabloă, precum și pe debitorii, spre a-și arăta fie-care observațiunile lor, dresând de rezultat proces-verbal, pe care împreună cu tabloul de împărțea îl va înainta tribunalului». Această redacție este necesară pentru a se pune în concordanță acest articol cu dispozițiunile art. 574 nouă modificat, în sensul arătat mai sus, cum și cu dispozițiunile art. 585 din actualul Cod de procedură.

49. *La art. 598*, să se adauge la fine un aliniat în copri-derea următoare :

«Dacă imobilul a cărui punere în posesie se cere, se va găsi ocupat de o persoană străină, alta de cât partea condamnată a eși din acest nemișcător, agentul de urmărire cum și judecătorul ce-l însoțește, nu se vor opri de a efectua punerea în posesiune și a goni pe persoana străină, de cât numai dacă dânsa îi va preda imediat certificatul grefei tribunalului respectiv că a făcut contestație la executare conform art. 525 și urm. Pr. civ. pe timbrul legal și că a plătit taxele de citații».

Acest aliniat este necesar a se introduce pentru a se împlini lacuna ce există în legea actuală relativ la acest cas, care se întâmplă foarte des în practică, de oare-ce de ordinar partea condamnată a eși dintr'un imobil pentru a împedea pe adevăratul proprietar să intre în posesia imobilului câștigat, trece această posesiune la o altă persoană străină servindu-se de acte simulate, ast-fel că dacă nu se obligă această persoană străină să facă contestație la executare unde să-și arate drepturile sale, apoi nici o dată nu se va putea ajunge la aducerea la îndeplinire a titlului executoriu, punându-se partea câștigătoare în posesia imobilului dobândit. Aceasta cu atât mai mult, de oare-ce titlu său executoriu nu este opozabil persoanei străine ce ocupă imobilul în cestiune, fiind că dânsa nu a fost chemată ca parte înaintea autorității judecătorești care a pronunțat hotărîrea ce se execută.

50. *La art. 680*, să se îndrepte eroarea comisă punându-se în locul art. 430, art. 432, la care a înțeles să se referă legiuitorul.

51. *La secția V cap. IX*; să se completeze titlu existent: *Vânzarea bunurilor nemișcătoare ale nevrâstnicilor*, adăugându-se și cuvintele: «*Interzișilor și absenților*» la cari regulele ce cuprind această secție se aplică în realitate; iar ca urmare al acestui nou titlu complectat, să se modifice art. 681 ce vine imediat zicându-se: «*Vânzarea bunurilor nemișcătoare ale nevrâstnicilor interzișilor și absenților, nu va putea fi încuviințată, etc.*».

Această modificare este necesară, de oare-ce asemenea măsură de protecție relative la vânzarea bunurilor nemișcătoare ale nevrâstnicilor dictate de legiuitor, sunt imperios cerute a se aplica și interzișilor cum și absenților, când este vorba de vânzarea averilor lor nemișcătoare.

52. *La art. 689*, să se adauge la fine după art. 557 de care se vorbește în textul lui și art. 558 din acest Cod, de oare-ce dacă intenția legiuitorului a fost ca în materie de vânzare voluntară a bunurilor nemișcătoare ale acestor incapabili, să nu se acorde dreptul de recurs în casație, apoi în tot cazul, trebuie să se dea adjudecatarului definitiv ce a cumpărat aceste imobile un titlu care să constate dobândirea acestor bunuri și care titlu nu poate fi altul de cât ordo-

nanța de adjudecare, de care vorbește art. 558 și unde se cuprinde toate lucrările săvârșite.

Asemenea să se adauge la acest articol un aliniat, prin care să se prevadă că: «*Ordonanțele de adjudecare date în asemenea materii sunt definitive și nu pot fi anulate de cât de cale principală*».

Acest aliniat este necesar a se introduce pentru a face să înceteze controversa ce există sub actuala procedură ca și sub cea veche, dacă titlurile ce se dau adjudecatarilor în asemenea materii sunt susceptibile de recurs sau numai de apel.

53. *La art. 696, primul aliniat*, să se adauge la fine și cuvintele: «*Interzișilor și absenților*» pentru a se pune în concordanță cu art. 681, modificat în modul arătat mai sus.

54. *La art. 709*, să se modifice dispozițiunea relativă că: Contractul de căsătorie «*se va iscăli înaintea tribunalului și de părinții bărbatului și femeii*» arătându-se că această iscălitură să fie necesară numai în cazul când atât bărbatul cât și femeia sa numai unul din ei nu au împlinit vârsta cerută de art. 131 din Codul civil.

Această modificare este necesară față cu dispozițiunile art. 1228 din Codul civil care ordonă ca, contractele de căsătorie să se facă după formele stabilite de Procedura civilă sub pedeapsă de nulitate, pentru a face să înceteze controversa ce există acum în jurisprudență, dacă contractul de căsătorie urmează a fi iscălit și de părinții soților *în toate casurile, sau numai când dânsii sau unul din ei sunt minori*; controversă cari aduce mari prejudicii părților, căci dacă se adoptă sistemul din urmă, multe instanțe judecătorești au anulat asemenea convenții matrimoniale, nefiind subscrise de părinții soților, formalitate solemnă cerută de lege.

55. *La art. 710*, să se introducă dispozițiunea «*prin procuratorii autorizați cu procuri autentificate de tribunal*» în locul cuvintelor din actualul text și unde se zice «*prin procuratorii speciali*».

Asemenea să se adauge la finele acestui articol cuvintele: «*destinat, pentru trecerea foilor dotale*» pentru a se pune în concordanță cu art. 708 din acest Cod, de oare-ce legiuitorul a înțeles în acest articol să vorbească de această transcriere în registru de foi dotale, iar nu de transcrierea de drept comun, prevăzută de art. 712 din acest Cod și în care se trece toate mutațiunile de bunuri imobiliare.

Terminând cu observațiunile ce sunt de făcut cum și cu noile dispozițiuni ce credem util a se introduce în noul Cod de procedură civilă, după practica făcută în scurtul timp de la punerea sa în aplicare, am onoare o vă înainta prezentul raport.

Primiți vă rog Domnule Ministru, asigurarea distincției mele considerațiuni.

Președinte, (s) **T. Vasiliu.**

Grefier, (s) *Grigore Nișulescu.*

D-l Ion Negulescu, avocat din Brăila, ne comunică, că în curând, va începe a publica a-facerea succesiunii Thoma Petcu, cu toate fazele ei cu diferiții pretendenți ai acestei succesiuni și erezii între ei.